

DE STER VAN NEDERLAND

Mik Hoog! (Het Amerikaansch van Willis Warren Kent nagevolgd).

Mik hoog!

Let op 't doelwit met een oog,
Roerloos-stil als de arendsblik;
Zend de pijl voort van uw boog
Zonder vrees of lang gemik!
Mik hoog!

Mik hoog!

Gaan uw pijlen langs de schijf,
Vallen ze te laag wellicht,
Raap ze op en probeeren blijf,
't Oog vol gloed op 't doel gericht!
Mik hoog!

Mik hoog!

Kweek den lach, de zucht vermijd,
En verberg uw diep chagrijn!
't Leven is een schietwedstrijd,
Waar de kloeken winnaars zijn.
Mik hoog!

Salt Lake City, Utah.

Frank I. Kooyman.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 21

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

En wij weten dat rechtvaardiging door de genade van onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus rechtvaardig en waar is. L. en V. 20:30.

INHOUD

MIK HOOG!	door Frank I. Kooyman	321
EEN VERKEERD BEGREPEN WAARHEID	door Nephi Jensen	323
DE TIJD OM TE BIDDEN		326
VOOR JONGE OOGEN	door Oom Ben	327
VAN DE REDACTIE:		
EERBIED		328
VAN OVER DE OCEAAN	Johanna A. Riet	331
RECTIFICATIE		335
OPROEP		335
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.		336

WIJ LEVEREN ALLESOORTEN

DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJKSBRIEVEN
- GEBORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

n.v. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

EEN VERKEERD BEGREPEN WAARHEID

Door NEPHI JENSEN

DE GEEST VAN uiterlijken schijn, die algemeen heerscht, is een der voornaamste belemmeringen voor den vooruitgang. Men komt hem vrijwel overal tegen. Nergens is het doode formalisme zoo sterk vertegenwoordigd... en zoo destructief... als in den godsdienst. Practisch gesproken is iedere belangrijke religieuze beweging begonnen met een diep geloof in God en een zuiver humanisme, maar met een kouden vormendienst geëindigd. Het Boeddhisme werd uit den diep gevoelden wensch geboren om den mensch uit zijn lijden en slavernij te verlossen. Geleidelijk werd het echter tot een star ceremonieel, zonder geestelijk leven. De Joodsche godsdienst was in de dagen van Mozes een levend, hartverheffend geloof in God en van een sterke rechtvaardigheid. Tijdens de komst van Christus op aarde, was de godsdienst der Joden zoo van alle zuiver geloof ontdaan, dat zijn aanhangers werden vergeleken bij „witgepleisterde graven”, schoon van buiten, doch van binnen „vol ongerechtigheid.”

De Joodsche ceremonieën waren ten eenenmale gespeend van den geest van liefde en goedheid. Sommige vertegenwoordigers van dien godsdienst waren geestelijk zoo misvormd, dat zij weigerden het paleis van Pontius Pilatus binnen te gaan om hun beschuldigingen tegen Christus uit te brengen, vrezende te zullen worden besmet, indien zij op een feestdag het paleis van een heiden betraden. Zij vergaten echter, dat zij door het dorsten naar het bloed

van Gods Zoon zich ernstig ootmoedigen, ook buiten het onteerende paleis.

In deze wereld van levenloze verordeningen en dood formalisme kwam Jezus met Zijn eenvoudig Evangelie van goedheid en liefde jegens den naaste en Zijn verheffend Godsgeloof. Door Zijn Offerdood en Zijn overwinning

Zalig zijn de reinen van hart,
want zij zullen God zien.

over het graf, openbaarde Hij de wereld Gods oneindige liefde en macht zóo indrukwekkend, dat het geloof in God in die mate toenam, dat het het leven van velen vervormde en veredelde.

De reinigende macht van dit vitale geloof werd de moreele kracht van den nieuwen godsdienst. Paulus, de wijsgeer verscheen, met zijn scherp, doordringend inzicht. Hij zag klaar het groote contrast tusschen het geestloze van den Joodschen vormendienst en den verheffenden en

veredelenden invloed van het Christendom. Zijn machtige pen stelde het nuttelooze van het eerste tegenover de zegenende macht van het laatste.

Een van zijn belangrijkste passages hierover vindt men in zijn brief aan de Efeziërs :

„Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u; het is Gods gave: Niet uit de werken, opdat niemand roeme. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.”

Paulus zegt hier dus eigenlijk tot de Farizeëen: „De zaligheid is niet uit uw doode werken, die alleen maar uit uiterlijk ceremonieel bestaan zonder levenwekkend geloof. Ge kunt pronken met uw fraaien uiterlijken schijn, doch dat brengt u eerder achteruit dan vooruit. Alleen het geloof dat het hart reinigt en „de ziel tot waarlijk goede werken bekeert”, kan u redden. Dit geloof nu, komt door Gods genade, het is een gift van Hem. Het is dus het geloof, dat ons uit genade de zaligheid brengt.

Jacobus zegt: „Het geloof zonder de werken is dood.” In zijn brief aan de Efeziërs legt Paulus den nadruk op de andere zijde van deze waarheid, n.l. : „De werken zonder geloof zijn dood.” Dit is de kern van Paulus filosofie aangaande de zaligheid. Eigenlijk zijn er slechts twee theorieën betreffende de verlossing van het kwaad, waarmede de mensch is behebt. De eene is menschelijk, de andere goddelijk. De menschelijke procedure bestaat uit ethische studieën, zelfbeheersching, steunen op eigen kracht en uiterlijk cere-

monieel. Niet geïnspireerd door een goddelijk geloof, voert zij niet hooger op dan tot een zekere zelfgenoegzame achtenswaardigheid.

Aan het goddelijke, verlossende proces ligt een diep geworteld, zielsverheffend geloof in God ten grondslag, dat den trotschen geest nederig maakt, het gedachtenleven verheft en het karakter veredelt.

Zulk een geloof werkt steeds door liefde en brengt recht en rechtvaardigheid met zich.

Een van de ingrijpendste veranderingen in den godsdienst is ontsproten uit de zonderlinge opvatting, dat „werken”, niet vergezeld door oprecht geloof, voldoende zijn. In den tijd van Karel den Groote werden de overwonnen barbaren bij duizenden tegelijk naar de oevers van de rivieren gedreven en door hun Christelijke overwinnaars tot den doop gedwongen. Tegenwoordig treft men nog de opvatting aan, dat kleine kinderen alleen dan in den hemel komen, indien op hun voorhoofd een paar druppels gewijd water worden gesprenkeld.

De verwarring, die er bestaat ten aanzien van de „genade”, komt door een verkeerde opvatting van Paulus' tekst: „Uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof.” De Protestantsche hervormers hebben ervan gemaakt: „Uit het geloof zijt gij zalig geworden door de genade”. Of in andere woorden: zij hebben de „genade” tot het actieve reddingsbeginsel gemaakt en de betuiging van geloof tot het middel om die „genade” te verkrijgen. Maar volgens Paulus is het geloof het groote actieve beginsel. Het is

dat principe, hetwelk door liefde werkt, het hart veredelt en de ziel tegen het kwade behoedt en de macht geeft om de wereld te overwinnen. De bron echter van zulk een geloof is de genade. Bovendien is in Paulus' beschouwing het geloof niet alleen maar een betuiging van het oogenblik, doch een vitaal, voortdurend beginsel dat tot een onwankelbare gehoorzaamheid aan goddelijke wetten en dienstbetoon aan God aanzet.

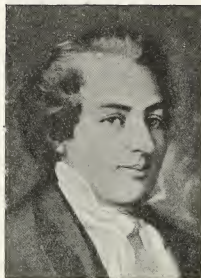
De Protestantsche hervormers hebben drie fundamenteele vergissingen begaan: Zij meenden, dat bekeering alleen al tot volkomen zaligheid leidde, dat een erkenning van Christus zonder meer al voldoende was en ook dat geloof zonder de „werken” eveneens de verlossing brengt. Geen van drie de zienswijzen vindt steun in Paulus' geschriften. Vóór Luthers dagen was het Christendom een holle, pompeuse vormendienst, te vergelijken met het Judaïsme uit Paulus' tijd. Er werd niet meer de nadruk gelegd op het geloof als een vitale, reddende macht. Religieuze verordeningen werden mechanisch en zonder geest voltrokken. Uiterlijke praal had de plaats ingenomen van den reinen eenvoud van het oorspronkelijke Evangelie.

Luther, met zijn groot, geestelijk inzicht, zag het zinledige van dien praal. Toen hij de treden van de St. Pieterskerk te Rome op zijn knieën afdaalde, kwam de gedachte in hem op, dat wat hij nu deed, van geen nut was voor zijn ziel en opeens moest hij denken aan dezen belangrijken tekst:

„De rechtvaardigen zullen leven door het geloof.”

Deze woorden waren hem een openbaring. Zij veranderden zijn geheelen levensloop. De diepe, pas gevonden waarheid werd de hoeksteen van zijn wijsbegeerte en de ongewone nadruk, die hij op deze waarheid legde, werd de belangrijkste bijdrage tot den godsdienst van deze tijden.

Luther ontdekte evenwel niet de juiste beteekenis van geloof. Ook..... en dat is van nog grooter belang..... gaf hij de wereld

Joseph Smith,
De hersteller van het Evangelie.

het echte, werkdadige Christelijke geloof niet terug. Deze taak was voorbehouden aan één, die grooter was dan Luther.

In de eerste Afdeeling van Leer en Verbonden, geeft God Zijn eigen uitlegging van de groote herstelling in dezen tijd. Hier vernemen wij, dat een van de voornaamste redenen, waarom God tot Joseph Smith sprak, was:

„Opdat het geloof mocht toenemen op aarde.”

De gebeurtenissen in de groote moderne hervorming hebben deze goddelijke verklaring in vervul-

ling doen gaan. Door het verheven geloof van Joseph Smith is het Boek van Mormon, een nieuwe getuige voor Christus, in de wereld verschenen, is het Priesterschap teruggebracht en werd de grondslag van de ware Kerk opnieuw gelegd. En deze door God beraamde en ten uitvoer gebrachte herstelling heeft inderdaad „het geloof op aarde doen toenemen.”

Dit toegenomen geloof was een van Joseph Smith's grootste bij-

dragen voor den godsdienst. Het is de grondslag van het Mormonisme, het maakt het tot een kracht in de wereld, die het hart verheft en de ziel veredelt. Het is dit werkdadige geloof, dat werkelijk zalig maakt, want het leidt niet alleen tot een bekeering van het oogenblik, maar ook tot strikte gehoorzaamheid aan goddelijke wetten, tot toegewijd dienstbetoon aan God en den naaste, kortom: het bouwt karakters.

(Uit de „Millennial Star.”)

• • •

De tijd om te bidden.

De tijd om te bidden — is nu: niet gisteren, noch morgen, maar juist nu, omdat ik nu leef en ik met God kan spreken en de verborgen gedachten uit mijn ziel kan onthullen en ik door Zijn Genade gesterkt kan worden.

De tijd om te bidden — is nu: Ik heb licht nodig, Heilig Goddelijk Licht, om mij op den weg voor te lichten, om mij dan op het heilige pad gelijk een welriekende bloem tot volle pracht te ontvouwen.

De tijd om te bidden — is nu: Vol vertrouwen zie ik op tot een Hoogere Macht, en met deze macht zegen ik mijne vrienden, mijn huis, mijn vaderland, en met het pantser der gerechtigheid omgeven, streef ik voorwaarts, en bouw dit leven met gouden daden op.

De tijd om te bidden — is nu: Ik heb geloof nodig, een levend geloof in God en in mijn medemenschen en een harmonisch gemoed. Mijn ziel is open om die groote gave, het licht, in te laten. Ik wil goed, weldadig, gehoorzaam, eerlijk, trouw, moedig en sterk zijn, ja een mensch, een sterk mensch, die immer naar het hoogste en het beste streeft.

De tijd om te bidden — is nu: De booze staat steeds gereed om mij te verleiden. Ik heb sterkte nodig, de machtige arm van den Sterke, om satan te weerstaan en een leven van Waarheid op te bouwen.

De tijd om te bidden — is nu: Ik wacht niet tot ik bedrukt of terneergeslagen ben of tot het uur van diepe droefenis gekomen is. Ik bid nu, bid in Christus naam, en ik zal de noodige kracht ontvangen van Hem, die liefheeft en geeft.

De tijd om te bidden — is nu: Ik heb Christus nodig, zoowel in tijden van vreugd als van droefenis. De tijd om te bidden is nu: Zij is mijn uur, het heilig uur des gebeds; eerbiedig buig ik mij en zeg deemoedig: „God geef mij kracht, Uw wil te doen, niet de mijne geschiedde; daarom bid ik U.”

Vaar jonge Ogen

De Koning en zijn dienst- knechten.

Daar was eens een koning, rijk en machtig, die zijn dienstknechten op een morgen bijeenriep en als volgt toesprak :

„Hij die mij dezen dag van de beste toewijding blijk geeft, zal met mij zitten op mijn troon.”

De dienstknechten beseften hoe groot de belooning was en ieder voor zich besloot haar zoo mogelijk te verkrijgen.

Eén dienstknecht stelde zich voor den koning en boog heel diep en zeide : „Voor U buig ik en zal hier wachten om uw bevel te vernemen. Geloof mij, o koning, ik zal doen wat U ook zult gebieden naar mijn uiterste vermogen.” En hij lag daar den ganschen nacht geknield te wachten om den koning op zijn wenken te bedienen.

Een andere dienstknecht stelde zich voor den koning en zeide : „O, genadige koning, ik sta al mijn bezittingen aan U af : mijn geldswaardige papieren, mijn diamanten, mijn eigendomsbewijzen, en alles wat ik heb of ooit hoop te hebben. Zoo'n groote overgave behaagde den koning zeer.

Een andere dienaar sprak den vorst op deze wijze toe : „O, koning, ik heb geen aardsche goederen, maar wat ik heb geef ik U. Hier ben ik zelf, mijn wilsvermogen, mijn genegenheden — neem die en noem mij uw gewillige slaaf”. De koning was ook met dezen dienstknecht zeer gestreeld en gaf zijn waardeering

te kennen voor zoo'n geest van toewijding.

Een andere dienstknecht, wien de koning heel lief had, sprak volgenderwijs : „O, waardige koning, om mijn toewijding te toonen, zal ik heden boete doen en zöoveel lijden als ik nog nooit geleden heb.” Deze dienstknecht liep of kroop den ganschen dag op zijn knieën voor den koning op den steenen vloer, zelfs totdat droppelen bloeds zijn pad aantoonde. En de koning was blijde te weten dat een van zijn dienstknechten gewillig was zooveel te lijden om zijnentwil.

En nog een andere dienstknecht ging in den vroegen morgen op weg en spoedde zich naar de legerstede van een der kinderen van den koning, die een walgelijke ziekte had. Hier bleef hij toeven, totdat hij den lijder leniging gebracht had en de verpleegsters afgelost. Toen vroolijkte hij een ander kind van den koning op, dat een zwak huisvuismischie was. Daarna bezocht hij de weduwen en weezen in hunne verdrukking en bracht den heelen dag door met goedgevoelen. Tegen den avond, toen deze dienstknecht bij den koning terugkeerde, werd hij met een glimlach en met deze woorden begroet : „Voor zooveel gij dit gedaan hebt voor een van deze allergeeringsten, hebt gij het voor mij gedaan. Voortaan zult gij met mij zitten op mijn troon.”

Zij die heengaan en goed doen zijn de beste dienstknechten van den Hemelkoning. Oom Ben.

1 NOVEMBER 1940

VAN DE REDACTIE

EERBIED.

DE GROOTE Duitse dichter Schiller heeft een gedicht nagelaten getiteld: „Het gesluierde beeld te Sais”. Hij vertelt hierin van een jonge man die, gedreven door de dorst naar kennis, rusteloos rondjaagt over de wereld. Ten laatste kwam hij bij de wijze Priesters van Egypte en wenschte al hun wetenschap en geheimen de zijne te maken. De Priesters brachten hem in hun Tempel, waar zij hem in een aparte heilige plaats een gesluierd beeld toonden. De Priesters knielden eerbiedig neer voor het beeld en vertelden hem dat niemand het ooit zou wagen den sluier op te lichten, aangezien dit door de Godheid verboden was. Een orakelspreuk echter luidde dat, als iemand dit ooit zou ondernemen, hij de zuivere Waarheid zou zien.

De jongeling had nu rust noch duur meer. Hij kon de verleiding om de zuivere Waarheid te leeren kennen niet weerstaan, en op een nacht is hij stil naar de Tempel geslopen en heeft de sluier afgetrokken. Niemand is ooit te weten gekomen wat hij had gezien, 's Morgens vonden de Priesters hem bewusteloos op den grond, de sluier hing op zijn plaats over het zwijgende beeld.

In deze sage is een diepe gedachte vervat. Er zijn Waarheden die boven onze krachten liggen, geheimen die voor ons omsluierd blijven, dingen die onze macht te boven gaan, waarvoor wij *eerbiedig buigen*.

Dit is een Waarheid die voor ons moderne menschen van groot gewicht is, en ernstig overdacht moet worden. Zij hebben zeer zeker geen gelijk, die bij elke gelegenheid spreken over „die goede oude tijd”; in de nieuwe tijd is zeer veel goeds en edels ontwaakt dat voorheen niet gekend of beoefend werd.

In één opzicht echter overtrof de oude tijd zeer zeker het heden. Dit is in *eerbied* — onze tijd staat op het punt deze te verliezen. En toch is eerbied iets dat we in een goede samenleving noodig hebben en voor het innerlijk zieleleven van beslissende beteekenis is.

Eerbied is het stille zich buigen der ziel voor alle erkende of vermeende grootheid.

In onze kindsheid droegen wij deze eerbied in ons binnenste. De kinderziel meent in alles een verborgen grootheid te zien. Het kinderoog ziet overal wonderen en geheimenissen. Het kind toovert zich om veel een glans van heiligheid en ziet lauwerkransen om het hoofd van velen en bouwt zich tempels waarin het hart met aandacht verwijlt. Onbereikbaar groot en goed schijnen hem zijn ouders en zijn onderwijzers beschouwt hij als toonbeelden die in hooge heiligheid staan.

Wanneer het kind opgroeit, en het van zijn paradijs des kindertijds overgaat naar het werkelijke leven, dan beleeft de ziel een stuk tragisch gebeuren, dat voor het eerste

menschenpaar het einde van het paradijs beteekende.

De oogen gaan langzaam open en waar het eerst alleen grootheid dacht te ontwaren, ziet het rijpende kind nu menschenlijke zwakheden, waar het volmaaktheid, deugd en wijsheid dacht te vinden bemerkt het nu fouten, gebreken en onwetendheid. Stralenkransen verbreken, grootheid vergaat, tempels storten in.

Dit is de tijd dat onweerswolken boven de ziel van den opgroeienden mensch samenpakken, het denkt niets als tegenstellingen te zien en het haalt onverbiddelijk alles wat in zijn ziel als heilig was opgebouwd omver. Het voelt zich bedrogen in velen en het resultaat is, twijfel aan alles wat niet positief aan hen bewezen wordt.

Dan klinkt in het binnenste de oude stem van den verleider, vroeg of laat in ieder jong mensch: „Uw oogen zullen opengaan, en gij zult zijn als de Goden.”

Zoo begeeren allen de sluier op te heffen, willen geheimen doorgronden, op iedere vraag antwoord hebben, doch laten slechts eigen oordeel en ondervinding gelden. Het groote, dat de blik niet bereiken kan, wordt drogbeeld en de wijsheid die het niet begrijpt, dwaasheid. Achter dit alles staat: *gebrek aan eerbied*.

Nietsche zegt: „Wie geen eerbied heeft, voor hem is de wereld ontheiligd, hij heeft iets verloren van het hoogste goed.” Altijd is gebrek aan eerbied een teeken van oppervlakkigheid en innerlijke leegte. Wie zelf geen fijn gevoel bezit, veronderstelt dit ook niet bij een ander, en waar leegte is, kan volheid geen echo vinden.

Goethe heeft gezegd: dat eer-

bied de grondslag is van alle Godsdienst. Dit was geen toevallige inval van hem, alle groote denkers onder de Christenen hebben dit erkend.

Ieder waarlijk Godsdienstig mensch heeft in zijn ziel een heiligdom, waar in de gewijde stilte van den eerbied, het rumoer niet doordringt. Al het hoogere leven, dat uit Godsdienst opbloeit, wordt gedragen door den geest van eerbied. Eerbied voor zichzelf, voor den naaste en voor God.

Eerbied voor de eigen ziel, geschapen naar Gods evenbeeld, is voorwaarde voor alle streven naar omhoog, naar volmaaktheid en heiligheid. Eerbied voor het lichaam, den tempel van het levensgeheimenis, is de grondslag der kuisheid. Wie deze eerbied verliest, opent de deur voor lagere driften die ons ontwijden.

Eerbied voor den evenmensch is de noodzakelijke grondslag voor alle zedelijke gemeenschap. Ware liefde, niet denkbaar zonder eerbied; innerlijke gehoorzaamheid kan niet bestaan zonder eerbied; waar geen eerbied is voor het woord, dat gaat van ziel tot ziel, kan geen waarheid bestaan.

Eerbied voor God, is de grondslag voor geloof, hoop, liefde, nederigheid en Godsvrucht. Daarom werd Satan door God gevloekt. De stralende Engel des Lichts, veranderde in een engel der duisternis in de ure dat hij de eerbied aan God wegwierp.

Eerbied zullen we als een kostbaar goed in ons dragen. Eerbied voor onzelf, herinnerende onze bestemming hier en in het hierna-maals. Muren zullen we om ons bouwen die onze reinheid beschermen.

Eerbied moet ons vervullen, als we staan voor de ziel van een naaste, niet vrijpostig binnendringen. Als in een oogenblik van vertrouwen iemand de ziel openlegt, is eerbiedige fijngevoeligheid plicht — het moet ons heilig zijn en blijven.

Met eerbied mogen we opzien tot waarlijk groote menschen, alle waarachtige grootheid is door strijd en leed, door inspanning en offers geadeld.

Eerbied maakt ons voorzichtig in het oordeel over persoon en wandel van de medemenschen.

Juist jonge menschen moeten bedenken dat voor het goed begripen van vele dingen in het menschelijk leven rijpe levenservaring noodig is, Menigmaal zal de stem in het binnenste waarschuwen, dat het tegenover oudere menschen de meening moet opgeven en eerbiedig zwijgen. Niet de kinderlijke eerbied is noodig, die in absolute volmaaktheid geloof. Ondervinding leert, dat de verhevenste geesten niet vrij zijn van zwakheden, dit behoeft de menschen alleen maar dichter bij elkaar te brengen, zonder dat de eerbied schade lijdt.

Met eerbied staan we voor het pasgeboren kind, waarin Gods scheppingsplannen nog sluimeren, dubbele eerbied vragen ons de grijze haren. De Heilige Schrift zegt: voor een vergrijsd hoofd zult ge opstaan”.

Niets staat jonge menschen beter als eerbiedig buigen voor levenswijsheid van ouderen en voor de lotgevallen die de haren gebleekt en de voren gegroefd hebben.

Dieper dan alles zal in het hart de eerbied voor God en de Goddelijke dingen zijn. De wereld

is vol van God, de wonderbare wereld van het kleinste atoom evengoed als de onmetelijke sterrenwerelden. Ieder groot geheimenis in de natuur, waarvoor de mensch peinzend stil staat, is als een sluier die God over het aangezicht spreidde, daar wij het volle licht niet verdragen kunnen.

Diepe denkers zijn vaak huisverig van eerbied als hun weg weer geleid wordt op een nieuw spoor van den levenden God.

Uit dien eerbied voor God vloeit voort eerbied voor alles wat Godes is, voor Zijn Tempels, Zijn Dienst, Zijn Dienaren, voor elk wettig menschelijk gezag. Ook deze eerbied is noodig. Niet om der wille van personen, maar ter wille van de Goddelijke wet, die het met rede van ons vraagt. Wij weten wel dat de hoogst geplaatste drager van een ambt niets anders is dan een onvolkomen vat, gemaakt uit het stof der aarde, maar het is stof in de hand van God en terwijl wij zijn menschelijke werktuigen eeren, buigen wij voor Gods plan en Gods wil.

Dit is een van de wonderbare dingen op de weg naar volmaking, dat de volgroeiende mensch terug keert naar de eerbied van het kind, niet met die naïeve bewondering, maar met den diepen blik van de geloovige ziel, die achter alle aardsche volmaaktheid, Gods volmaaktheid aanvoelt en langs treden van eerbied opklimt tot hoogere kennis, tot het hem vergund is Gods aanschijn te aanschouwen.

Voorzeker wist Jezus wat Hij zeide, toen Hij de woorden sprak: „Zoo gij niet wordt als de kinderkens”” T. C. H.

Van over de Oceaan.

Mijn geliefde broeders en zusters.

Indien u denkt, dat „uit het oog, uit het hart”, op mij van toepassing zou kunnen zijn, dan kan ik u dit niet ten kwade duiden, doch wil ik tevens deze gelegenheid aanvatten, om u te laten weten, dat dit geenszins het geval met mij is. Het is waar, dat we al meer dan 8 maanden uit Holland zijn (24 April is het 9 maanden geleden, dat wij op de boot gingen) doch ik heb u niet eerder willen schrijven, dan nadat ik over mijn eerste indrukken heen was en U een zuiver beeld zou kunnen geven van mijn gevoels en indrukken van dit land, in het bijzonder Utah en Salt Lake.

Zooals velen van U reeds weten, werd Moeder 4 dagen voor ons vertrek uit Holland ziek; kreeg een zenuwinstorting tengevolge van de drukte en moeite, die aan een vertrek uit Holland voorafgaan alsmede de gedachten, vele geliefden en vrienden te moeten vaarwel zeggen. De dokter kon niet eerder dan Maandagmorgen uitsluitel geven of we al dan niet dien Maandagavond konden vertrekken. Gezien het feit, dat te dien tijde alle booten werden overstroomd met toeristen alsmede Duitsche Joodsche vluchtelingen, kunt U zich voorstellen, in welk een toestand we ons bevonden. Zondags voor ik naar Zondagschool ging, heb ik twee ouderlingen gevraagd Moeder te zalven en toen ik na Zondagschool thuis kwam, was Moeder op en wisten we zeker, te kunnen ver-

trekken, dank zij de zegenende hand van onzen Hemelschen Vader, die wij sinds ons vertrek steeds zoodanig gevoeld hebben, dat we in alles Hem de eer geven.

Den Maandagavond van ons vertek ligt mij nog in 't geheugen, alsof het gisteren gebeurd was en dezen zal ik ook nimmer vergeten. Dien avond heb ik gevoeld, hoeveel lieve vrienden we achterlieten. De gewaarwording, die men krijgt, wanneer de boot heel heel langzaam van den kant gaat en de stemmen, die nog een laatste afscheidsgroet roepen, hoe langer hoe flauwer doordringen, is niet onder woorden te brengen, doch zou men zelf moeten beleven, om het te kunnen indenken. Nog kon ik me toen niet voorstellen, dat we Holland verlieten, niet wetend, wanneer we het ooit nog zouden mogen wederzien.

Allen, die dien avond de moeite hebben genomen, op de boot te komen, wil ik langs dezen weg nogmaals hiervoor zeer hartelijk danken en laten weten, hoezeer ik het op prijs heb gesteld, als ook moeder, die echter bij het afvaren der boot al rustig sliep.

Onze bootreis is zeer voorspoedig geweest. We kwamen Dinsdagmorgens 25 Juli in Frankrijk aan, waar nog heel wat passagiers werden opgenomen en Dinsdagsavonds in Engeland, waar het overige gedeelte aan boord kwam.

Dinsdagsavonds 1 Augustus om 8 uur kwamen we in New York aan. Het was goed, eindelijk land te zien van het Vrijheidsbeeld en de machtige wolkenkrabbersgroep aan het begin van de haven is

een interessant gezicht. Nadat de douanen hun werk verricht hadden (en dat kostte wat tijd, gezien het aantal passagiers en de bagage, die vooral de vluchtelingen bij zich hadden) konden we gelijk met een bus van de Lijn naar den trein worden gebracht en op het nippertje den trein van half twaalf dien avond naar Chicago nemen. Daar kwamen we 's Woensdagavonds om 5 uur aan en om 11 uur dien avond vertrok de trein naar Salt Lake, waar we Vrijdagmorgen 4 Aug. om half tien aankwamen. Dat de laatste uren omkropen, behoef ik u zeker niet te zeggen. De treinreis is wel interessant, doch die dagen heb ik toch de schoonheid van ons Hollandje meer op prijs weten te stellen, dan ik ooit wellicht in Holland heb gedaan. Dat de Hollanders een volk zijn, die uit ieder stukje grond wat weten te halen (hoe klein dit ook moge zijn) drong pas goed tot me door, toen we met den trein uren en urenlang reden over vlakten, waar niets groeide en slechts hier en daar een enkel eenzaam huis stond. Zoodra men in het rotsgebergte aankomt, krijgt men evenwel een prachtig landschap te zien. Eindelooze rijen bergen, welke prachtige groepen vormen en machtig aandoen. Hoe dichter men Ogden nadert, hoe meer alles getuigt van harden arbeid en doorzettingsvermogen. Want waar de Hollandsche bodem geen of hoegenaamd geen verzorging vraagt, waar het op de gewenschte vochtigheid van den bodem aankomt, heeft men hier alles moeten irrigeeren, om het land voldoende vruchtbaar te maken.

Het was ons een vreugde zoo-

vele vrienden en bekenden op het perron te ontmoeten en mijn zusters, die we in geen 10 jaar hadden gezien, weer te mogen omhelzen. De vragen, hoe of u allen het maakten, waren niet van de lucht. Dien Vrijdagavond had ik het genoegen in de Hollandsche vergadering eenige woorden te spreken en de groeten van u allen over te brengen en de daarop volgende week werd mij de avond gegeven om alles te vertellen over Holland en de zending, wat de leden maar kon interesseeren. Dat ik van die gelegenheid een zeer dankbaar gebruik heb gemaakt, kunt u zich zeker wel voorstellen. We waren zoo dankbaar, dat de Heere ons steeds nabij was geweest en in alles zoo ruimschoots had gezegd.

Het mag u wellicht vreemd klinken, wanneer ik zeg, dat zoo veel ik in Salt Lake zag, me bekend voorkwam, doch het laat zich verklaren, wanneer we bedenken dat ik door mijn werk voor „De Ster” met zeer veel dingen al schriftelijk had kennisgemaakt; vanzelf maakt men zich dan een voorstelling ervan, zooals u dit nu ook doet, wanneer u dit leest, en mijn voorstellingen weken niet zoo heel veel af van de werkelijkheid. Doch bij al hetgeen ik zag, vloeide mijn hart over van dankbaarheid en bewondering voor de moedige Pioniers, die ons zoowel op stoffelijk als geestelijk gebied zulk een erfdeel hebben nagelaten. Een straat vanaf de plaats, waar we thans wonen, staat omgeven door een steenen overdekking, een kleine stompe boom; dat was de eenige boom (liever gezegd het eenige boompje) dat men in de vallei

aantrof, toen men hier kwam. Doch wat ziet men nu? De straten van Salt Lake zijn allen prachtig breed (dit feit alleen zou Brigham Young kunnen kenmerken als een profeet van God, want toen men hem vroeg, waarom de straten zoo breed werden aangelegd, zeide hij, dat de tijd, zou komen, dat ook die straten nog bijna te nauw zouden blijken te zijn — een feit, dat thans geheel bewaarheid wordt, nu alle verkeer snelverkeer is geworden en men paard en wagen in de straten van Salt Lake vergeefs zoekt) en overal is ruimte gelaten voor boomen, stroken grasveld op de trottoirs en vaak in het midden van de straat. Salt Lake is prachtig groen in den zomer. Overal, zoodra men buiten het centrum komt, groen, wat het oog ziet. Natuurlijk zijn we als Hollanders dat gewend, doch toch viel het mij als Hollandsche op, omdat men niet uit oog moet verliezen, hoeveel geduld en arbeid er voor noodig is geweest om het alles zoo te kunnen laten groeien om zodoende Salt Lake tot een bekende schoone stad te doen zijn. Bedenkend, dat dit alles in nog geen honderd jaar tot stand is gebracht, stemt ons tot diep ontzag voor de menschen, wier handen hard en vereelt werden en wier ruggen zich kromden om het woord des Heeren te doen waar worden, dat de woestijn zou bloeien als een roos. Daarbij moet ook niet uit het oog worden verloren, met welk een primitieve hulpmiddelen dit alles geschiedde en hoe het menschedom te dien opzichte heden verwend is.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat Salt Lake jaarlijks duizenden en nog eens duizenden

toeristen trekt, die allen niet anders dan een groote bewondering hebben voor hetgeen de Heiligen tot stand hebben kunnen brengen.

De indrukken der eerste algemeene conferentie, welke wij in October mochten medemaken, is slecht onder woorden te brengen, doch dit kan ik zeggen, dat het tot dankbaarheid en ernst stemt, wanneer men zich tusschen de duizenden Mormonen in den tabernakel bevindt, die allen op hun wijze en met hun zwakke krachten trachten, den Heere te dienen. — Wanneer men de leiders hoort spreken, eenvoudig doch met groote ernst, dan kan ik een ieder niet genoeg aanraden, deze mannen te respecteeren en voor hen ons dagelijksch gebed op te zenden, want hun taak is groot en zeer verantwoordelijk.

Ik zeide, dat de leden in zwakke krachten trachten het Evangelie uit te leven en dat is zoo. Men kan niet verwachten, hier volmaakte wezens te vinden; het zijn allen menschen en daarom behebt met fouten en tekortkomingen, zooals wij die allen hebben. En juist om het laatste hebben we geen recht, hen daarop te veroordeelen, nog veel minder, om die reden de beginselen van het Evangelie als onvoldoende te beschouwen, omdat de menschen nog fouten hebben. Het is hier als overal elders: wij vinden juist datgene waarnaar we zoeken; willen we het verkeerde vinden, dan vinden we het ook; willen wij het goede in alle menschen zien, dan zien wij dat ook en worden er door versterkt. Het Evangelie, door de Kerk van Jezus Christus van de Hei-

ligen der Laatste Dagen verkondigd, bevat de leerstellingen, door onzen Heiland verkondigd, toen Hij op aarde Zijn zending volbracht en de bewijzen zien wij allen om ons heen, in ons lieve Holland zoowel als hier, dat zij, die hun best doen hun leven daarnaar in te richten, een vreugde in het leven hebben, die door niets anders is te vervangen.

Zeer veel heb ik van de goede leden in Holland geleerd en dagelijks gaan mijn gedachten en gevoelens naar hen uit en wanneer ik dat zeg, dan spreek ik voor alle Hollanders, die hier zijn. Iedere week worden Hollandsche vergaderingen gehouden in Salt Lake en Ogden en wordt er vurig en ernstig gebeden voor het welzijn van allen onder deze drukkende toestanden. Het is zoo onze vurige wensch en bede, dat u allen van vele rampen moogt worden gevrijwaard en dat de Heere uw ernst en liefde voor Zijn werk en Kerk zal willen schenken en Zijn zegenende hand over u allen zal uitstrekken. Hij heeft in het verleden bewezen, dit zeker te doen en het beoefenen van ons geloof en vertrouwen zal zeker tot dit alles kunnen gedragen. Weest er van overtuigd, geliefde broeders en zusters, dat duizenden Heiligen hier bidden voor alle geloofsgenooten in de oorlogvoerende landen en uw aller welzijn; moge u allen zich met ons vereenigen in uw geloof en gebeden. Zeker weet ik, dat ook hier het Evangelie door ons allen nauwgezet en vol geloof moet worden geleefd en dat niemand zich in sluimer behoeft te sussen met de gedachte, dat alles wel is in Zion. Satan gaat rond als een

briesende leeuw, nu meer dan ooit, omdat hij weet, dat zijn rijk zeer spoedig ten einde zal zijn en daarom gaat hij rond onder allen, die hun getrouwheid en burgerschap aan Christus en Zijn rijk hebben beloofd.

Ik vraag u daarom zeer ernstig, broeders en zusters, om uw gebeden ook voor ons op te zenden, zooals onze smeekbeden voor uw behoud en welzijn worden opgezonden. Laat ons bovenal gezamenlijk vragen om kracht en moed, de komende moeilijkheden te mogen doorstaan en zoodanig te leven, dat ze geen middel zullen zijn om ons van onzen Vader te verwijderen, doch eerder de drijfveer mogen zijn om ons nog nader tot Hem te brengen en ons aan Zijn leiding en zorg te blijven toevertrouwen.

Meer dan ooit hebben wij elkanders geestelijke steun en gebeden noodig en bovenal kracht en moed om voort te gaan. Ik zou u willen toeroepen, toch vooral het Evangelie niet los te laten, want indien wij daarin onze uitkomst niet zouden zien, dan vraag ik: Waarheen zullen wij dan toch gaan? Er is geen anderen weg, geen ander toevluchtsoord dan onze Vader zelf. Ondersteunt uw leiders en allen, die trachten voor uw welzijn te werken, al gaat dat met tekortkomingen en fouten gepaard, we mogen niet uit het oog verliezen dat waar menschen werken, fouten worden gemaakt.

Laat onze leiders gevoelen, dat wij achter hen staan, dan hebben zij een stuwkracht tot het goede, welke niet anders dan de Kerk en haar leden ten goede kan komen.

Mogen vooral de kinderen wor-

den opgeleid in den geest van liefde voor hun medemenschen, zoodat de invloeden van vernielzucht en verachting voor het leven van God's kinderen op aarde verre van hen mogen blijven. De volwassenen kunnen dit doen, door hen met liefde en goede voorbeelden zoodanig te omringen, dat zij niets anders dan deze kunnen zien en hun gedachten en verlangens daarop zullen worden ingesteld.

Laat me u allen langs dezen weg nogmaals bedanken voor uw ondersteuning, liefde en vriendschap, mij bewezen tijdens mijn werk met u allen. Als ik met de hulp van God's geest u ooit iets heb mogen leeren, vraag ik den Heere, dat u dit moge onthouden, wetend, dat het niet van mij, doch van Hem kwam; als door mijn werk ook mijn fouten en tekortkomingen naar voren zijn ge-

treden, neemt u daaraan dan geen aanstoot, broeders en zusters, maar bedenk, dat ook ik een van de zwakken onder u was, zooals we allen zwak zijn en vaak falen. En moge ditzelfde gelden voor allen, die in de Zending hebben gearbeid en naar huis zijn geroepen; het kan niets afdoen aan de waarheid en echtheid der beginselen, welke wij allen nastreven.

Weest overtuigd van mijn liefde jegens u allen; er is niemand in de Zending, die ik niet liefheb, want ik heb uw aller ondersteuning en hulp steeds gevoeld. Het is mijn ernstig verlangen, dat ik velen van u eens zal mogen terugzien hier op aarde en u allen eenmaal in het Koninkrijk van onzen Vader en mogen onze daden ons daartoe waardig maken, is het oprechte gebed van

uw Zuster in het Evangelie,
Johanna A. Riet.

* * *

Rectificatie

In „De Ster” van 1 October j.l. is onder het redactie-artikel „Debetzijde”, het woord „overgenomen” abusievelijk weggelaten. Het stuk is van de hand van Apostel John A. Widtsoe, gelijk aan de binnenzijde van den omslag is vermeld.

* * *

Oproep aan de leiders en leidsters van de hulporganisaties der Kerk

Gelijk vroeger de gewoonte was, werden de leiders en leidsters der hulporganisaties in de gelegenheid gesteld voor het Nieuwjaarsnummer van „De Ster” een bijdrage in te zenden. Deze goede gewoonte wenschen wij in eere te herstellen. Aan de Overzieners(sters) der O.O.V., Z.H.V., Jeugdwerk en Zondagsscholen wordt hierbij vriendelijk verzocht hun gedachten over zulk een bijdrage eens te laten gaan, opdat op 1 Januari 1941 uit de verschillende vertakkingen van ons Kerkleven stemmen mogen klinken. Een beschouwing over hun arbeid van het afgelopen jaar b.v. zal zeer welkom zijn.

De Redactie.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Inzegeningen.

Te Utrecht werd door Ouderling A. L. Domröse den 1en September 1940 ingezegend Sophia Adriana, dochter van Albert Ludwig Domröse en Maria Adriana Olling.

Te Dordrecht werd door Ouderling Dan. v. d. Waal den 1en September 1940 ingezegend: Jan Willem, zoon van Jan Willem 't Hart en Adriana de Vries.

Te Leeuwarden werden door Ouderling P. Vlam, den 13den October 1940 ingezegend: Marijke en Antje, dochters van Jacob de Vries en Louwkjen Veenstra.

Doopdienst.

Tijdens een op 13 October 1940 gehouden Doopdienst te Utrecht

werden door Ouderling L. Roos de volgende personen gedoopt: Jacobus Johannes Danklof, Adrianus Gerardus Bredewoud en Hendrik v. d. Hazel. Zij werden respectievelijk bevestigd door Ouderling C. van Ree, Ouderling David Blansjaar en Ouderling D. Anjewierden Jr.

Wij heeten deze leden van harte welkom in de Kerk en wenschen hen alle zegen en geluk op den door hen ingeslagen weg.

Huwelijksinzegening.

Op 11 September 1940 werd te Overmaas door Ouderling J. J. v. d. Vaart het huwelijk ingezegend van Marijtte van Beekum en Gerardus J. van Aalst. Wij wenschen dit paar Gods rijksten zegen op hun verderen levensweg.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Nov.

AVONDMAALSVERS

O, dat ik immer op U bouwe,
O Gij, mijn Rots, mijn Heil, Mijn Heer!
U zeg ik onverbreekbre trouwe,
Bij 't Avondmaal ter Uwer eer.

Deuteronomium 15:11: „Gij zult Uw hand mildelijk opendoen aan uw broeder, aan uw bedrukten en aan uw armen in uw eigen land.

* * *

Drie dingen om op te kweken:
Deugd-Reinheid-Eerlijkheid.

Drie dingen om te leeren:
Nederigheid-Oprechtheid-Welwillendheid.

Drie dingen om te geven:
Aalmoes aan de armen — Liefde aan de medemenschen —
Waardeering aan uw meerdere.

* * *

Het geluk houdt van hen, die een flinken sprong durven te wagen. Menigeen moet eerst alles verliezen alvorens rust te vinden.